

Το πιο μακρύ ελληνικό επώνυμο

Οι περισσότεροι ίσως θα θυμούνται την σκηνή στην «Σωφερίνα», όπου ο «δικαστής» (Διονύσης Παπαγιαννόπουλος) προσπαθούσε να προφέρει σωστά το επώνυμο του «Γύλου» (Βασίλης Αυλωνίτης): Σπανοβαγγελοδημήτρης. Στον κινηματογράφο είχαν εμφανιστεί κι άλλα τέτοια ονόματα-σιδηρόδρομοι, όπως το «Χατζηπαπαγεωργακοπουλοκωνσταντινογιαννόπουλος» στην ταινία «Ένα ασύλληπτο κορόιδο».

Αυτά τα ονόματα όμως είναι φανταστικά(;), αν και υπάρχουν κάποια ελληνικά επώνυμα που τα πλησιάζουν ως προς τον...βαθμό δυσκολίας προφοράς. Τα σκήπτρα ωστόσο κατέχει το επώνυμο ενός μετανάστη της Αμερικής, στο Πόντιακ του Μίσιγκαν, ο οποίος έγινε γνωστός γιατί αρνήθηκε -σε αντίθεση με τα παιδιά του- να το «κόψει» και να το «συμμαζέψει», καθώς προκαλούσε γλωσσοδέτη σε όποιον -πόσο μάλλον μη ελληνόφωνο- προσπαθούσε να το προφέρει. Το όνομα αυτού: Γλαύκος Παπαθεοδωροκομουντουρονικολουκόπουλος. Το δεκαεξασύλλαβο επώνυμο με τα 37 γράμματα, είναι καταγεγραμμένο στο βιβλίο «The American Language», του Αμερικανού δημοσιογράφου Χένρι Μένκεν (Henry Louis Mencken). Το επώνυμο, παρ' όλο που μπορεί να δίνει την εντύπωση του «φτιαχτού», είναι 100% πραγματικό, καθώς προέκυψε από την διαχρονική πρόσθεση επωνύμων, προηγούμενων γενεών.

Περιπτώσεις σαν του Παπαθεοδωροκομουντουρονικολουκόπουλου, που δεν θέλησαν να συντομεύσουν το μακρύ ονοματεπώνυμό τους, υπήρξαν κι άλλες. Μία τέτοια, αναφέρει ο συγγραφέας ο Άρις Αντάνης, στο βιβλίο του «Μεταξύ των Πράξεων». Ο συγγραφέας αφηγείται σ' αυτό την γνωριμία του με έναν παππού...

Τραπεζικός υπάλληλος ο συγγραφέας, πελάτης ο παππούς, ήρθε μια μέρα στη τράπεζα να ανοίξει έναν λογαριασμό. Συμπληρώνει την αίτηση και «έντρομος» ο υπάλληλος βλέπει, ότι στο πεδίο του ονόματος ο παππούς είχε γράψει το όνομά του ολογράφως: Θρασύβουλος Αριστογείτονος Χατζηχαραλαμπόπουλος (μάλιστα, μέρος του ονόματος είχε γραφτεί πάνω στον πάγκο του γκισέ, καθώς δεν χωρούσε στο χαρτί!).

- Βρε παππού, είναι πολύ μεγάλο, να το κόψουμε λίγο από δω, λίγο από κει, να κάνουμε καμμιά σύντμηση.

- Όχι! Το όνομά μας, είναι η ψυχή μας!

Του διηγήθηκε ότι υπήρξε μετανάστης στο εξωτερικό, ότι όλοι εκεί τα κονταίνουν τα ονόματά τους, αλλά ότι αυτός το κράτησε υπερήφανος. Τέλος πάντων, το στριμώξανε κάπως -ολογράφως βέβαια-, κι φτιάξανε τον λογαριασμό, του έδωσε κι ένα φιλοδώρημα ο παππούς:

- Μα...

- Δεν έχει μα!

Η ιστορία επαναλαμβανόταν ταχτικά. Ερχόταν ο παππούς, οχτακοσίων χρονών, για τη σύνταξη κ.τ.λ., και πάντα όταν υπέγραφε, να' σου πάλι το θέμα με το ονοματεπώνυμο-σιδηρόδρομος. Να σου και οι σχετικές στιχομυθίες. Ανένδοτος ο παππούς: «Ολογράφως». Και τα φιλοδωρήματα, φιλοδωρήματα...

Κάποια μέρα ο παππούς πέθανε, και ο συγγραφέας πήγε να δει το μνήμα του, όπου οι συγγενείς του, του είχαν φτιάξει μια πλάκα με το όνομά του τραγικά συντετμημένο. «Φρικόρει» ο συγγραφέας, πάει και παραγγέλλει άλλο μάρμαρο, δίνει οδηγίες, και βάζουν επιτέλους το όνομα ολογγράφως. Το κόστος; Όσα ακριβώς είχε μαζέψει από τα φιλοδωρήματα, τόσον καιρό, ο υπάλληλος από τον παπού!